

**PARAULES D'ANNA M. GELI, RECTORA MAGNÍFICA
DE LA UDG EN L'ACTE D'INVESTIDURA COM A
DOCTORS HONORIS CAUSA DELS SENYORS
FERRAN MIR I JOAN ROCA**

*Distingits doctors, nous membres del Claustre de la UdG,
professors i professores,
Membres de la comunitat universitària,
Senyores i senyors, amigues i amics,*

Hem tornat a l'Aula Magna de la UdG, l'església de Sant Domènec, per celebrar una cerimònia de gran transcendència per a la nostra universitat. Una cerimònia festiva i d'exaltació dels valors propis del món universitari. Una cerimònia que proclama també la necessitat que la Universitat s'obri al món que l'envolta, que reculli les energies pròpies de la societat i les faci seves. La condició de doctor honoris causa és vista sovint com un reconeixement a les persones que han merescut la concessió. És cert: valorem avui la trajectòria dels doctors Ferran Mir Estruch i Joan Roca Fontané, la seva vàlua professional i humana, el seu esforç individual i la seva voluntat de participar en una aventura col·lectiva. Però no és menys cert que, amb l'atorgament de la distinció, qui en surt beneficiada també és la Universitat de Girona, perquè incorpora al seu Claustre personalitats rellevants en camps tan diversos com, avui, la gastronomia i l'economia.

Si repassem la trajectòria dels honoris causa de la UdG, la llista ens indica que han merescut l'elogi i la consideració persones que provenen d'universos diferents i alhora confluents en un aspecte capital: la seva rellevància intel·lectual o artística, la seva contribució al progrés humà. Fins ara, la UdG ha nomenat dotze doctors honoris causa, entre els quals trobem filòsofs com Jerome Bruner i Raimon Pànnikar, a qui vull recordar de manera especial perquè ens va deixar aquest mes d'agost; també historiadors com Eric Hobsbawm i Robert Brian Tate; sense oblidar, per descomptat, el pare Miquel

Batllori, que va ser homenatjat de comú acord amb la resta de les universitats catalanes, i representants del món de la ciència, com la geòloga Camina Virgili, l'especialista en biomedicina Joan Rodés, el químic teòric i computacional Joan Bertran, i l'ictiòleg Fred M. Utter. En el camp de les ciències socials, els honoris causa s'han centrat en l'economia, en la persona de Jaume Gil Aluja, i en l'advocacia i la política, personificades per Miquel Roca Junyent, pare de la Constitució. I no em vull oblidar, és clar, de l'emocionant entrega dels atributs de nou doctor al tenor Jaume Aragall.

Arribem avui a la sisena investidura de la història de la nostra universitat amb dues noves incorporacions a la selecta i exclusiva relació d'il·lustres que, abans de res, ens han aportat, amb el seu exemple, grans dosis d'honestedat i senzillesa.

Avui, també.

No m'estendré en l'elogi de les virtuts acadèmiques, professionals i humanes dels doctors Ferran Mir Estruch i Joan Roca Fontané. De fet, no puc aportar res de nou al que ja han dit en la «laudatio» els seus respectius padrins.

Si em permeteu, només hi afegiré una reflexió que, com a rectora, em sembla pertinent. Més enllà del fet que els ha ajuntat en aquest acte: la coincidència en el temps de les propostes del Departament d'Empresa i de la Facultat de Turisme, què uneix les dues persones que avui han rebut el títol de la UdG? Què poden tenir en comú els doctors Mir i Roca?

En el seu nomenament hi ha, per descomptat, un elogi de la investigació i de la docència. Ambdós, en àmbits tan distants com són els seus, han tingut al llarg de la seva vida contacte directe amb l'ensenyament. Més enllà d'altres tasques o reflexions que han dut a terme, bona part del seu temps ha estat dedicat a transmetre coneixements, a allisonar (en el millor sentit de la paraula), a oferir-se com a referents dels seus alumnes, a traçar un camí, a encomanar l'entusiasme. Són mestres, en el sentit més genuí, més intens.

Però hi ha un altre aspecte que em fa l'efecte que els agermana. La seva capacitat per passar de l'anècdota a la categoria, la seva intencionalitat intel·lectual de formular principis generals que són aplicables a casos concrets, que es generen a partir de detalls i que serveixen per entendre una part del món que ens envolta.

En el cas del doctor Mir, el rigor científic, tant en el camp de la formació com en el de la recerca se'ns transmet a partir de l'evidència qualitativa dels seus treballs, un intent d'aprofundir en les qüestions relacionades amb l'economia d'empresa i la comptabilitat, sempre amb la idea sostinguda d'enfrontar-se a la realitat per descriure-la més enllà dels apriorismes encararats. El mètode del doctor Mir es basa en l'establiment de conceptes que no se solidifiquen sinó en funció de la seva relació amb el món real. La seva llarga trajectòria acadèmica, caracteritzada pel rigor de les seves actuacions, tant en el camp de la docència com de la recerca. Així mateix, la fidelitat de la seva tasca docent, de guiatge i de col·laboració amb els estudis empresarials de la UdG són una mostra de generositat que avui honorem.

Quant al doctor Joan Roca, a mi m'agrada pensar, perquè és cert i perquè és just, que avui, amb aquest honoris causa, no exaltem només la seva altíssima consideració com a xef reconegut a escala internacional, les seves aportacions tècniques i la bondat extrema d'una cuina que s'arrela en la tradició i s'eleva a la màxima categoria mundial. No només agraim el fet que hagi ubicat el nom de Girona en el mapa de l'alta gastronomia. Amb l'elogi de la culinària de Joan Roca, la Universitat de Girona ret homenatge a l'home que és continuació d'una nissaga arrelada en el país, en les tradicions d'aquesta terra. Amb Joan Roca, aquest doctorat honoris causa és també un tribut a la creativitat, a la sensibilitat, a la imaginació, a l'aposta lúdica per una *joie de vivre* compartides amb els seus germans entorn d'un cerimonial, d'un ritus laic que, sense deixar de ser restauradors, els converteix també en investigadors i artistes. Es tracta, a més, del primer honoris causa que la nostra universitat atorga a un gironí. La figura de Joan Roca, tant pel seu prestigi

reconegut arreu com pel que simbolitza en l'entorn de l'aventura familiar, representa també una manera gironina d'entendre el treball i l'excel·lència. Una aventura que neix de la voluntat d'esforç dels pares Josep Roca i Montserrat Fontané, que beu de l'experiència de l'àvia Angeleta, sempre present en la memòria, i que s'expandeix juntament amb Josep Roca i Jordi Roca, els altres dos pilars del Cellar. Fa uns anys, un crític gastronòmic parlava així dels Roca: «En els inicis, els pares no entenien en què consistia la cuina tecno-emocional. Però sí sabien que, al darrere dels seus invents, dels perfums i de la cuina al buit, dels cromatismes i dels destil·lats, hi era present allò que ells mateixos defineixen com l'aroma de la terra humida, dels records de la pluja, de molsa i de pessebre». Ara, tots sabem la contundència de la seva qualitat, la transcendència del seu arrelament, l'atmosfera que ajunta passat i futur.

Avui, la Universitat de Girona, que acaba de celebrar fa dos dies els seus primers 19 anys de vida, rememora l'esperit animat, col·legiat i eufòric d'una nit de desembre de 1991 en què va ser creada i es van fer realitat els somnis de molta gent. Amb la mateixa intensitat d'aleshores, amb una fe intensa en el futur que ens espera, un acte com el d'avui ens esperona i ens dóna forces.

Moltes gràcies als nous doctors pel seu mestratge.

Moltes gràcies a tots per la vostra presència, per acompanyar-nos en aquest acte.

Anna M. Geli

Rectora de la UdG

Girona, 14 de desembre de 2010